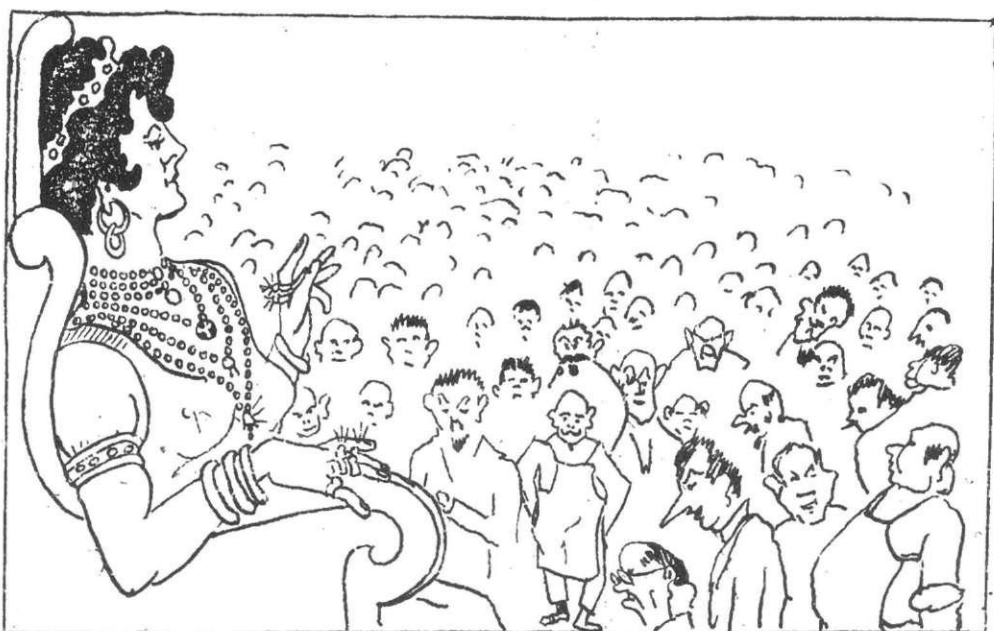

Излиза седмично. ☐ Урежда редакционен комитет ☐ Адресъ; редакция и администрация М. Бичъ ☐ Броя 3 лв.

Златката вдовица въ Варна.

Извѣстната мадамъ **Банка Популярнова** разведена съ директора си.

Синоветъ ѝ (шивачи, обушари, бръснари, чехлари, печкари, тенекеджии, сладкари, хамутчии, колари, хлѣбари и др. на брой по-вече отъ 1400 души, я питатъ) Майко защо се разведе съ татка Директоръ?

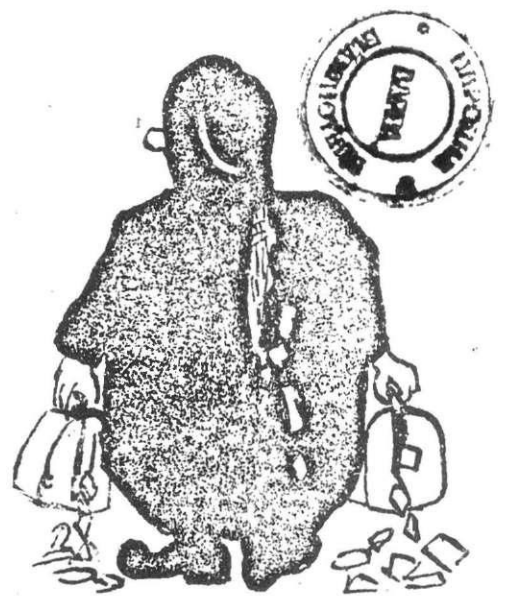
Знатната вдовица. (Тихо да не чуятъ комшии). Какъ да се не разведе синчетата ми? Той си направи палатъ по-хубавъ и по-евтенъ, а на мене по-малъкъ и по-сжлъпъ. Вие да сте ми живи и здрави. . .

Артиститѣ Бъчваровъ и Сарафовъ

(Следъ гастрола)

Бъчваровъ. Е, колега, хубаво нѣщо е това гастрола, а?

Сарафовъ. хубаво, ама да може пакъ да ни повикатъ. . . .

Георги Велчевъ

Художникъ-варненецъ

Който отпътува въ Америка, съ мисия да докаже на америкацитѣ, че сж голѣми будали — да иматъ долари и да не пията. Даваме портрета му въ костюмъ на „Навбой“ — надбѣгвачъ на коне.

Уплашенъ циганина съвсемъ се приравнява съ земята.

— Афъ едерсинъ, гуспоинъ капитанъ, чигнаишъ хубавъ приказвашъ билгарски: бащъ ти сиганъ, майкати сиганъ...

Следъ секунда Яшаръ избѣрва съ гърба си праха на стълбитѣ — разбира се отъ горе на долу... и научи: какъ езикътъ кокали нѣма, а ребра троши.

Нюшка.

Популярната банка

Какъ изглежда сега построена за 1,280,000 лв.

А какъ би трѣбвало да изглежда построена съ сжщитѣ пари.

Внимание!

Празниците приближаватъ! търговци, кръчмари, манифактуристи и професионалисти, рекламирайте стокитѣ си чрезъ М. Бичъ, който се чете не само въ Варна, но и в цѣла България.

Ziza (Зица)

Най-ревностната сътрудница на М. Бичъ, наречена **Петелица**, или петоглавъ сфинксъ пише подъ петъ псевдонима: Ziza, Чучелина Усева, Мжжки Хасанъ, Студентка по история и Сератлекъ.

Вѣроятно е млада и хубава, ако се сжди по портрета. Остана неизвѣстна не само за читателитѣ, но и за редакцията. Ако нѣкой я познае по портрета умолява се да обади веднага въ редакцията. Награда — безплатенъ абонаментъ докато излиза М. Бичъ, а като спре е д и н ъ безплатенъ билетъ до Божи гробъ.

Езикътъ кокали нѣма — ребра троши.

Въ една военна часть като полкови фойтонджия служи циганина Яшаръ. Въ полка има нѣколко чифа впрегатни коне, отъ които по единъ чифтъ се числятъ на полковия командиръ, на дружиния командиръ и на ротата, въ която се числятъ Яшаръ.

Конетѣ, които се числятъ на полковия и дружиния командиръ, сж много буйни животни — ритатъ, хапятъ, не се отдаватъ да ги впрѣгатъ — просто не може човекъ да ги доближи до тѣхъ. Конетѣ пѣкъ, числящи се на ротата напротивъ сж много хрисими и кротки.

Ето защо страхливия циганинъ отбѣзва да впрѣга конетѣ на полковия и дружиния и впрѣга все ротнитѣ.

Това не остава незабѣлѣзано за наблюдителното око на ротния командиръ и единъ день той повиква циганина при себе си.

— Слушай, Яшаръ, защо ти не редувашъ всичкитѣ коне въ полковия кабриолетъ, ами постоянно впрѣгашъ моитѣ?

— Какво да правишъ — отговаря страхливо Яшаръ — полковъ кумандиръ впрѣгнишъ — хапишъ, дружини кумандиръ впрѣгнишъ — риташъ, теби впрѣгнишъ — теглишъ.

Ядосанъ командира скача на кракъ. — Ахъ ти мерзавецъ, мене ще впрѣгашъ, а!...

Кино Ранковъ петъкъ сжбота и недѣля **САЛОМЕ** Споредъ великото творение на Оскаръ Уайдъ. Въ главната роля врочугата америк. драматическа актриса Теда Бара. Единъ отъ най грандиознитѣ филми на американската киноиндустрия.

Правъ човѣкъ.

(Македонска приказка).

Имало едно време единъ младъ левентъ момокъ, се армасалъ (сгодилъ се) за една чупа (мома) убава, убава, сунце изгрѣяно.

Момокотъ кога се армасалъ си помислилъ: арно, ама сега ми треба кумъ да ме венча, „ама го сакамъ да биде прафъ чоекъ“.

И търгналъ армасамио по широко кумъ да бара прафъ чоекъ за кумъ.

Одилъ, одилъ, одилъ, одилъ, одилъ, го стретилъ еданъ скършенъ, русъ чоекъ миль, сладокъ, злато чоекъ.

— Кадъ одишъ, бре момко?

— Се армасахъ и сега одамъ да си барамъ кумъ, да ме венча, ама го сакамъ прафъ чоекъ да биде.

— Я да ти стана кумъ, бре момко...

— Кой си ти?

— Я? Я сумъ Исусъ Ристосъ.

— Не мой, Ристе, не те секамъ, вели момокотъ.

— Защо? пита Ристосъ.

— Гледашъ атъръ, ги прощавашъ, имъ гледашъ ахъръ, ги прощавашъ и багабонти, и греовни и ги учишъ лючето да ги обичатъ врагонти си и търпишъ на земята сиромашията.

— Си отминалъ момокотъ.

Одилъ, одилъ, одилъ, го стретилъ единъ старъ, ветъ чоекъ со далга брада.

— Кадъ ойшъ, бре момко?

— Одамъ, си имамъ голема кахъръ да се венчамъ, за една чупа кумъ да се венча, ама барамъ прафъ чоекъ.

— Е, азъ да те венчамъ, бре чедо, не ме аресвашъ?

— Кой си ти? Го запиталъ момокотъ.

— Я? Я сумъ Св. Петаръ.

— Не те сакамъ, Св. Петре, не си прафъ чоекъ, не те сакамъ.

— Защо, бре момко?

— Защо ги пушвашъ въ райо само богатитъ, атъръ имъ го пазишъ. Си отминалъ момокотъ.

Одилъ, одилъ, одилъ, го стретилъ единъ чоекъ со кжлжчъ, со пицои, со ножи.

— Кадъ одишъ, бре юначе?

— Е, одамъ, се армасахъ, за една лепа чупа, а сега, сакамъ да се венчамъ, ама барамъ правъ чоекъ да биде кумотъ.

— Е, я да ти стана кумъ.

— Кой си ти?

— Я? Я сумъ Св. Архангелъ.

— Жи ми Бога, те приемамъ, ти си прафъ чоекъ, не имъ държишъ атъръ ни на богати, ни на сирмаса — на сите имъ я земята душата.

И така Св. Архангелъ му станалъ кумъ, отионъ билъ най-правни чоекъ.

(Разказана отъ артиста Кр. Сарафовъ въ Дома на Изкуствата — Варна, на интимната вечеръ на 17 мартъ).

Пѣтель и кокошки.

Изложба на охранени птици. Изложени въ отдѣлни кафе: и хубави пѣтли. Мжжъ и жена, посетители на изложбата, гледатъ въ единъ кафезъ пристѣпъ бавно.

Мжжътъ (пита изложителя). Колко струва този пѣтель?

Изложителя, 60 лева.

Мжжътъ. Защо е толкова скъпъ?

Излож. — Защото покрива 10 пѣти подъ редъ кокошкитъ.

(Жената поглежда мжжа си и го мушка въ ребрата. Гледатъ другъ кафезъ съ още по хубави пѣтели.)

Мжжътъ. А колко струва този пѣтель.

Изложит. 80 лева, защото покрива 15 пѣти подъ редъ.

(Жената пакъ мушка мжжа въ ребрата. Отиватъ при трети пѣтель.)

Мжжътъ. Този колко струва?

Изложит. Този струва 100 лева, защото покрива 20 пѣти подъ редъ кокошкитъ.

Жената пакъ мушка мжжа въ ребрата.)

Мжжътъ (обръща се къмъ изложителя). Слушайте, ама пѣтелитъ една кокошка ли покрива 20 пѣти подъ редъ?

Изложителя. О, не, 20 различни кокошки.

(Мжжътъ изглежда жена си и на свой редъ той я мушка въ ребрата.)

—фф—

Доктора: отъ дълго време ли страдате?

Пациента: отъ какъ се оженихъ.

Доктора: тогава отнесете се до митрополита.

Адвокатска заблуда.

Единъ младъ адвокатъ се установява на частна практика. За тая цѣль наема бюро, което луксозно мебелира, като не забравя, разбира се, да си купи и единъ телефоненъ апаратъ. За жалостъ телеграфическитъ чиновници не бързатъ и апарата стои все още изолиранъ. Почуква нѣкой на вратата. Навѣрно първия клиентъ важността и завежда вземамъ разговоръ.

— Г-нъ, председателю, губимъ си само времето... Безполезно е да настоявате, за по малко отъ 90,000 лв. не съмъ съгласенъ... Абсолютно невъзможно... Сбогомъ.

Следъ като оставя слушал-

стилъ, задуха те налегнала, главата ти бие силно, а очитъ ти изпъкнали като на кукумявка! Надъ всичко това парното отопление подъ пейкитъ е въ пълна пара. Отъ долу си се нажежилъ, отстрани притиснатъ и нагорещенъ и въздухъ като поемешъ, като че ли гълташъ нѣкаква воняща супа...

Посѣгамъ да отворя прозореча, тъкмо въ това време минава кондуктора:

— Затворете прозореча.

— Но нека се претрѣмалко. Ще се доушимъ, ще привади малко.

— Това не ме интересува. Има заповедъ да не се отварятъ прозорцитъ.

— Но поне отопление да нѣмаше. Я вижте навън какъвъ е пекъ.

— Нѣма заповѣдъ да се спре отоплението.

— Да излеземъ тогава за малко на платформата.

— Има заповѣдъ, съ която се забранява стоенето тамъ.

— Тогава прикачете още нѣкоя каруца, за да има мѣсто за всички.

— Нѣма заповѣдъ за това.

Трогнахъ се. Д-йде ми да се хвърля на врата на тоя ревностенъ изпълнителъ на заповѣди и закони и да го...разцѣлувамъ. Ами че какъ?

Завещанието на Байчо — журналиста.

(Облагодетелствувания приятелъ.)

Онѣ день г. Байчо — журналиста, трогнатъ твърде много отъ завещанието на Гешова, съобщилъ предъ група граждани една отъ клаузитъ на своето завещание, съ която облагодетелствува г. Брабанцио, гл. ред. на вѣстника ни.

Клаузата гласѣла:

„Азъ А. Бойчъ въ, журналистъ и вече въ напреднала възраст, не вѣрвамъ да мога да прескоча трапа, ето защо съ пълно съзнание и свободна воля завещавамъ на Брабанцио сумата, която се следва да ми се отпусне отъ посмъртната каса на пълченитъ следъ смъртъта ми“.

„Съ тази сума ще разпореджа сжция, като всяка сѣбота, а може и въ други дни, по настроение да се отбива на Заро-Коста и се почерпова за спасение на душата ми.“

„Това ще биде еднообразно и моята панахида. Освобождавамъ се сумата отъ заповори, приставски секвестри и пр.“

Брабанцио е властенъ да споменува името ми, или не, съ или безъ благословия, или псувня.

„Нека този ми даръ послужи като периодическо вдъхновение на сжция — Аминъ“.

(Г-нъ Брабанцио пита завещателя неможе ли съ едноно шконто опозира въ Зарокоста, та и наследника и завещателя да служатъ на бъдещия покойникъ?)

Чака отговоръ.)

Портрети на Сливенци.

1. Н. Д-въ.

Човече въ груби шаечени дрехи, въ банката на служба е голѣма, но той не би постигналъ тезъ успехи, ако не бе красавица жена му...

2. К. К-въ.

Да, има той претенции, за български великъ поетъ, но нашата интелигенция го туря съ лудитъ на редъ...

3. Е. А-лъ.

Красиво, строиничко момиче, едва разцѣфнало кочиче... и възъка ноцъ съ бжже е въ парка, затуй зоватъ го „баядерка“.

Сливенци Анжело.

ката, съ голѣма вежливостъ се обръща къмъ пристигналия.

— Извинете, заетъ бѣхъ малко... Какво желаете?..

— Азъ съмъ телегр.-пощенски чинов., дойдохъ да съединя телефона ви съ централата, г-не.

Чучелинв.

Артести — бръснари.

Откри се бръснарски салонъ на ул. Царъ Борисъ, снабденъ съ подбрани артисти — бръснари както съобщаватъ въ предизвестито.

Значи бръснаритъ станали артисти, а? Е, хлѣбъ и безъ това вече не остана за другитъ артисти.

Научихме се, че и ролитъ имъ били разпредѣлени така:

Глигоръ — кино артистъ.

Захари — трагиченъ любовникъ.

Магжрдичъ — първи кокичъ.

Коста съ златнитъ зѣби — ще изпълнява женскитъ роли,

Костовъ кжсичкия — ще вдига завеса и ще бие звънцитъ.

Режисоръ — В. Каранфилоолу.

Заповѣдайте молимъ хемъ бръснарница, хемъ театро.

Дирекцията на варненския печатъ чрезъ Марко — ни на Хайванъ Д-ръ Жекоолу вече е разгласила по цѣль светъта средъ артистичкия сбѣтъ въ Варна.

Жребозата средъ артистичкия сбѣтъ въ Варна.

Артиститъ Гандевъ, Яневъ, Мумджиевъ, Темелковъ и други като научили тази работъ, решили да направятъ и съ главно при дирекция бръснарско-артистична дирекция, дето щѣли да плащатъ по-добри заплати. Цѣмънито телеграфиралъ отъ провинцията — да му се запази амплота.

Най-умнитъ Нептунови чада въ Варна.

Варна, I-вия приморски градъ, и портъ има своитъ велики мореходци, най-виднитъ чада на Богъ Нептуна, които трѣбва да се знаятъ отъ всѣки православенъ българинъ, а тѣ сж:

Кара Богданъ Привидѣнието; Камелиусъ Яблански, Найдень Глѣтнивилицата; Видулъ Бабата; Графъ Козлуджано; Юрданъ Сучи го-върти го: Муту пукнатитъ кокали; Усурганъ Борю; Джигитъ Калифарски; Ситифангъ Мадейрата; Чичо Смокъ; Карето Любеничето; Теохаръ Бречеборски; Русичи Али Ботушъ; Колю Секача; Брахикифату Доно; Илия Дилафа; Светозаръ Гадъта; Абуръ-Джабу; Светозаръ Беджията; Колю Главоча; Борю Заспалие Миноносецъ; Киро Звънчожабата.

Съобщаватъ група моряци.

— Г-жо, единъ малкъ господинъ съ единъ голѣмъ пакетъ пита за васъ

— Тѣй ли? нека влезе пакета..

Какъ азъ се трогнахъ.

(изъ пѣтни бележки).

Трогнатъ съмъ! Сълзи се роятъ отъ очитъ ми, а въ душата ми се разлива сладка буса на умилението! И знаете ли причинитъ на мѣто „трогателно“ настроение? Не?

А, виждамъ, чета по лицето ви: еднакъ си мисли: даемъ му нѣкоя глупакъ 20 лева въ заемъ, — другъ че е паднало нѣждѣ келепиръ чаша боза, а трети че нѣкой ми е заелъ орфаното си палто, за да се фотографирамъ...

И наистина, и тоя сортъ благодеяния не сж за отминаване безъ да се трогнешъ, но сега случая е съвсемъ другъ, много по-виши побуждения сж ме трогнали.

Трөгнатъ съмъ! Идеалното изпълнение на законитъ и нарежданията въ нашата страна.

Моля? сѣвъ усмихки, моля ви се, малко търпение.

Плтувамъ по централната линия. Толкова народъ е задръстенъ изъ вагонитъ, че просто въздуха се сгъ-

Таково съвестно изпълнение на своитъ служебни обязанности! Просто човекъ забравилъ себе си и се преобръмалъ на правилникъ и законъ. И своя речникъ сжщо оставилъ у дома си и плтува само съ служебния си:

— Има заповѣдъ — нѣма заповѣдъ. На другия день, следъ въпросното плтуване, сждено ми било за втори пѣтъ и още по-силно да се трогна. И то до толкова, че едва не се разложихъ отъ трогване.

Ще плтувамъ отъ прозоречката отъ Червенъ Бръгъ къмъ Бѣла Слатина. Мартенско слънце припица тѣй силно, като че ли е забравено отъ нѣкой юлски день.

Вагонитъ на декозилкитъ — който отъ васъ ги — това е нѣкоя като похлупена лодка, подъ която ще се уврешъ. Разбира се, ако намѣришъ мѣсто — както бе случая съ мене. Съ голѣма мжжа се вмъкнахъ въ вагона. Но изведнѣжъ единъ горещъ лжжъ ме удари и ако не бѣхъ притиснатъ отъ вси страни отъ плтунити, щѣхъ да падна на пода. Но останахъ правъ. Може би и тѣ по тоя искусственъ начинъ стоиха прави.

Но възможно ли е само отъ з духа такава горещина?

Чухъ нѣщо да буботи.

Направихъ усилия и видѣхъ печката — една голѣма желѣзна печка, натѣпкана до горе съ вжглища, бумти и гори, та цѣла свѣтнала отъ червенина.

И чакъ въ нея се сврѣли хора — отъ нѣмане другата мѣсто — седятъ, потятъ се, сумятъ и мълчатъ.

Миличкитъ, щомъ тѣ е наредено — значи тѣй трѣбва да бжде!

Съ трудъ си пробивамъ пѣтъ навънъ.

— Г-нъ началникъ, кондукторе, че поне изгасете печката...

— Нѣмаме още заповѣдъ де спремъ отоплението.

— Тогава позволете ни да се качимъ на открититъ вагони — ето има прикачени, съвсенъ праздни.

— Имаме заповѣдъ да не допускамъ плтуване съ тѣхъ.

Кратко и ясно!

Има заповѣдъ — нѣма заповѣдъ!

Какъ да не се трогнешъ отъ таква идеални блюстителни на закона и изпълнителни на правилницитъ и заповеди толкова се не трогнешъ? Даже толкова да се трогнахъ, че идеше ми да се хвърля на врата му и да го...разцѣлувамъ...

Изъ гагаузландия.

Книгитъ разговлятъ свѣто (гагаузски разсуждения).

- Бу мумчету гйорюръ му сунъ?
- Виждамъ. Е?
- О да, утъ тѣхъ имишъ.
- Анджларданъ?
- Дету шарапъ ичмейорларъ, да мисо шарапъ...
- А... Онуранъ геченъ лятуту кундурасжъ да шапкажъ ходеше завалж... Ичмеденъ да имеденъ прокопса етсинъ искатъ ерифлеръ. Не будала миллетъ завжди олмушъ на тозъ земята, кардашимъ!
- Бракъ, холанъ.. Кату гледамъ тозъ дюнята—учитъ ми са наливатъ..
- О галиба,... бу делиликъ де, книга ларданъ гелиеоръ адама.. Гиледамъ еръ гйонъ тюрлю, тюрлю кинигаларъ ташйорларъ!..
- Еветъ, еветъ, кинигата го развали дюната!..

Началникъ гагаузландецъ.

(Спомени на редникъ)

Имахме ротенъ командиръ гагаузландецъ, интъкъ добъръ чръкъ бѣ, храбрость не му липсваше, а особено точенъ бѣ.

Така кжмъ 2 ч. сл. обедъ, туриль рже въ казобовъ, застаналъ изредъ казарменото помещение той изреваше съ своя гжрлестъ гласъ:

— Фитфебилъ! фитфебилъ, извади го бе... нечувашъ ли! Извади го бе!...

Фелтфебелтъ тича и пита:

— Какво заповѣдате г. капитанъ!

— Извади го бе, ротата бе... у... у... У... какавъ чувекъ, не разбирашъ български... часа 2 бе, на учение бе...

— Слушамъ, г. капитанъ, сега ще я извадя

Ротата е вече строена. Ротния (къмъ фелтфебела)

— Ха така, бе, се тѣй рано да го изваждашъ.

Кореспонденция

на Морски Бичъ.

Пер.—тукъ. Брей — голъма афера: рушвети, или едни добри за 40 хил. лева? Нар. банка, Добричъ, Москва, к'ва е тя...

Група моряци — тукъ. Удостоихте варненци и цѣла България съ най-великитъ непутови чада. Хвала ви! Поразправете нѣщо и за подвизитъ имъ, ако обичате пъкъ понадникнете и негде по-далече тамъ изъ разни управления, дирекции, покупки, продажби, контрабанди и пр., ще чакаме.

Татса — басаръ — Козлуджа. Да, „ако въ в-ка не влезе, да заповѣда въ коша“. Да, да — все нѣкжде ще влезе, любезни Татса—басаръ. Хайде, чакаме друго, по хубаво безъ претенции макаръ. Та толкова ли тази ваша Козлуджа е, вѣржете на нѣкое махле кьопе едно тенеке на опашката, ударете му два—три пѣрта и съобщете за ужасната паника въ Козлуджа. Все Козлуджа ли ще остане, не ще ли стане Новъ градецъ!

Цезаръ Великий — тукъ. Нима, Цезарю Великий, вие сте живъ? И то въ Гагаузландия. Дрѣж се живъ и трепери! Д-ръ Бойоолу долу! Поклонете се предъ императора! Е, и сега ако Гагаузландия не стане империя велика, никога веке!

Вашата теза ще доразвиемъ въ идущия брой! Приемете, Ваше Императорско Всемогъщие, нашитъ покони и пр...

Нушарова — тукъ. „Ако шага салувашъ, салувай, чу майка ми го чака въ каша.“ Салувай г. Кушрава щомъ ви се е паднало Имала право г-цата да ви смърми, ако това се отнася до васъ. Бързъ стана света, не видишъ ли? Сжщото е и въ политиката, направо къмъ целта, безъ преговори, „Салувай“ „салувай“ и т.н..

Ес — тукъ. Голѣмъ сте махнаджия г-нъ Ес. Критиката ви за Перъ Гинтъ е много сарпъ: публиката лоша, артиститъ лоши, оркестра лошъ, тозъ ималъ кучешка физиономия, другъ бавешка, оная консглома съ кихавиченъ видъ,... олеле, вие трѣбва да сте най-голѣмия красавецъ. Ами защо не си покажете благовидната физиономия да я видимъ, а се криете задомъ нещаснитъ ду не „Ес“? Или вашата физиономия да не е патешка я... Калъча ви много остъръ, пазете го, да не го изхабите въ такива физиономии.

Чанъ чу — тукъ. „Признанието“ ви: „Зжбки бисеръ, погледъ чуденъ, Шийка албастъръ, Наръ въ пазвата ѝ бѣли, Казватъ я Марийка!..

На баща ѝ менъ кжлжча Никакъ ме не плаши, Генераль е — чинъ не бръсна При чувствата наши!..“

Е, че то щомъ има албастъръ, щомъ има и шарове, какъ нѣма да счупишъ кжлжча, напр. по гжрба си, ама нищо, герой безъ рани не ходи, храбрый рицарйо. Напредъ на ножъ!..

Иосифъ Суроджонъ—Варна, (не Или-ячо Суроджонъ отъ Шуменъ).

Ще бичуваме, ще бичуваме, слушаме вашитъ съвети — всички наредъ, ще бичуваме — нѣкои въ колонитъ, нѣкои въ мажоръ, всѣкиму споредъ заслугитъ.

Аижело — Сливонъ. Получихме. Благодаримъ. Ще използваме, Значи, побърканъ адресъ. Случватъ се тези работи и на светло, и на тъмно ставатъ карашмалъци и хаталъци...

Н. Д.—Варна. Приемаме ви. Държайте! Можете да ни споходите, за да ви кажемъ нѣщо относно вашата работа.

Сталь—Варна. Продължавайте! но дайте ни работи по-спорта, по Олимпиядата и пр.

Гатанка.

„Който сползва, сползва, а който не, лаяна“ — що е то?
— Дейността на д-во Бездомникъ.

Кино „Ранковъ“

Започва днесъ представянето на голѣмия филмъ **САЛОМЕ**

(дъщеря на Иродиада) споредъ съчиненията на английскии поетъ **Оскаръ Уайлдъ**

Всички декори въ филма и грандиознитъ дворци сж възпроизведени напълно въ стила на епохата. Изящната игра на прочутата драматическа актриса американката **Тедя Бара** е надъ всѣка критика.

Този е единъ отъ най-грандиознитъ филми, каквито американската киноиндустрия е пуснала на световния пазаръ.

Филмътъ и въ Европа и въ Америка е играенъ съ громадн. успѣхъ

протеста на Апела и Хамама.

По поводъ назначението на Виоланте за нач. на варненитъ морски бани известнитъ варнен. граждани Апела и Хамама ни изпратиха следния

ПРОТЕСТЪ

Г-нъ редакторе, ние двама Апела и Хамама, като прочетохме последния брой на М. Бичъ, въ който се съобщава за назначението на художника фотографъ Виоланте на този високъ постъ и като размишляваме мисли съ близки и познати, решихме да протестираме противъ това назначение, защото:

1. Нѣкой си хлапакъ Виоланте преди владчи въ Варна.

2. Съмняваме се въ неговитъ 7 магаренски сили.

3. Той си е послужилъ съ фалшиви документи

4. Трѣбуваше да се иска нашето просвѣтено мнение и нашия съветъ.

Както е извѣстно, ние сме изпитани ратници — нашитъ документи — това е нашето велико минало. Ние знаемъ и да посрещаме, и да изпращаме, и поздравяваме, и поздраватъ. Хора сме съ доверие. Въ името на това минало полимъ не предизвикайте кървава революция въ Варна. Съмняваме кжмъ васъ почитъ: Хамама и Апела.

Шапки, Шапки, Шапки

ВЪ МАГАЗИНА НА

Д. Новковъ с-не П. Желевъ

(Срещу хотелъ „Парижъ“)

Най-голѣмъ изборъ на шапки, гарантирани по фасони, финность, елгантность и трайност. Изобилуваатъ и най-изтънченитъ вкусове. Представителство на най-прочутата италианска фабрика за филци ШАПКИ „ПАНИЦА“. Голѣмъ богатъ асортиментъ галантарийски стоки. По сетете за да се уверитъ.

1—3

Обуща! Обуща! Обуща!

Предъ да си вземете обуща за сезона и празницитъ, посетете представителството на габровската фабрика „Прогрессъ“

Магазинъ „Прогрессъ“.

Ул. „Царъ Борисъ“ — до аптека Бораджиевъ. 1—4

Печаница „Братство“ — Варна.

Получилъ ржката Й.

(Скица).

Печо бѣше прѣкрасенъ момъкъ, при все че неговитъ 37 години още не бѣха го вразумили. Най-послѣ той не бѣше виновенъ за това. Отъ насъ сума и се отдаде на научни изслѣдвания: разучване „покера“, вкусване всевъзможни аперативи на най-прочутитъ дистилатори. Да се впучатъ въ физиологичното изучаване на женитъ, особено когато тѣ сж по-младички и по-хубавички...

Съ една дума Печо най-спокойно си живѣше въ свѣта.

Но за нещастие, при изучаване на всичкитъ тѣзи професии, покрѣдривото му не бѣше се още поврздило, но капитала му се зле уцърби. И дойде часа, когато Печо се замисли да припечелва, за да живѣе.

На помощъ му дойде братовчедъ му Киро, който най-любезно го покани въ своя цифликъ.

— Тукъ ти ще си бждешъ много

добрѣ, ще си починешъ, стига си се трудилъ, пъкъ и ако Богъ рекълъ, ще те пооженимъ...

Печо не даваше и дума да му се спомене за женидба, но при все това рѣши да отиде на гости да се порадава на хубоститъ природни.

Речено, свършено. Печо зае мѣсто въ второкласенъ вагонъ, носенъ къмъ неговата сждба.

Както винаги, нищо не му прѣчеше да заспи сладко, но не по негова вина той се пробуди слѣдъ малко: единъ пжтникъ наруши спокойствието му, запали ламбата и седна въ рѣща му. Ала когато по-добрѣ разтвори очи, той видѣ не пжтникъ, а прѣкрасна пжтничка.

Разбира се, Печо повече не помисли да заспи.

Ала когато се обръщаше внимание на съпжтника си. Безъ да се стеснява, тя се обтегна на канапето и най-мирно и спокойно заспа, като че ли се намираще въ спалнята си. За Печо сънъ съ нѣмаше. Самъ въ едно купе съ такава хубава розова, пълничка дама...да я гледа въ такава чудна поза, отпусната и разгле-

зена, да ѝ гледа издадения кракъ, обутъ въ коприненъ чорапъ...

Печо не можѣ да издържи. Чудовищното животно у него взе да се пробужда и той предкусваше вече своя скорошенъ успѣхъ.

— Чакай да опитамъ каква е тая жена — честна, или не... Явно е, че ще рискувамъ малко безочливостъ, но нищо... Явно е честна, да се разсърди, но най-послѣ зашто да се разсърди... Ще бжде глупаво, ако не използва и тя удобния случай. А щомъ не протестира, ще трѣгне работата...

Но едва ржката му се допрѣ до дамата, тя рѣзко се изправи и безъ дума да му каже, залѣпи му такава плѣсница, та да я помни за дълго...

Явно бѣ, той имаше работа съ честна жена. И биде много да се бави, засраменъ и смутенъ, той слезе отъ вагона и остана на малката спирка да дочака другия влакъ. Невъзможно му бѣше да отпжтуетъ съ тази жена, която би го още повече изложила...

Малко ще позакъснѣе, но ще понесе. Цѣль денъ той тжжно се раз-

хождаше на гарата.

Ново дойде частъ за заминаване. Тоя пжтъ той пжтуваше съ единъ капитанъ.

Най-послѣ можѣ да прѣгърне своитъ брадовчеди, които го приеха много ласкаво, подхвърляйки му:

— Знаешъ ли? Тукъ ти ще се видишъ съ една малка наша братовчичка, че не сж се познали. Но когато прѣлюбозния братовчедъ я запита ласкаво:

— Какъ го намиращъ? Разположена ли си да му дадешъ ржката си?
— А-а, а, отговори тя... моята ржка? Но това е една свършена работа, азъ му я вече дадохъ... въ влака... Питайте го, той ще ви каже...

пр. Ziza.

Платове! — за сезона — Платове!

Луксозни нефтени английски и български платове ще намѣрите само въ магазина на **НЕДЪЛЧО БОЯДЖИЕВЪ** (Срещу бирария „Хаберманъ“, ул. „Царъ Борисъ“)

Пролътна трагедия въ десетина картини.

Синчець.

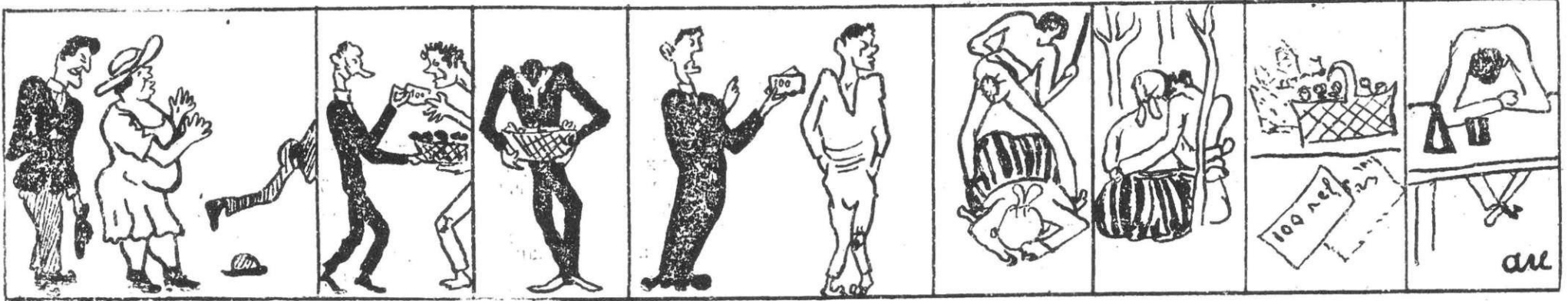
Кокиче.

Минзухаръ.

Манго и Фатма съ шарени шалвари,

Желътната врата предъ морската градина,

Дамата съ двамата кавалери

Mon Cher и Mon Amie.

Прекалената галантност на Moncher който откупува цътлата кошница.

Mon Amie изигранъ моли Манга.

Манго налага Фатме, защото ѝ се развързали шалваритъ и посъла цъттата изъ пътя.

Mon Amie — сънува кошници съ цътта и пролива на сънь сълзи за изгубено щастие...

Артиститъ отъ Общинския Театъръ,

като чува, че се открива бръснарница съ артисти-бръснари на улица „Царъ Борисъ“, събраха се на съветъ и решиха да поставятъ кмета у шише.

Маестро П. Касабовъ

като диригентъ на *Перъ Гинтъ*, унесенъ въ пѣсентъта на Солвейгъ.

Какво е Дъновизма.

— А бе шо за чиститъ сж тия дъновисти? В-къ М. Бичъ пише, че по 40 жени имали нѣкои си, нѣкжде си, сега отъ София съобщаватъ—Дъновъ заявилъ, че билъ ималъ 50 на сто ялнжшлжкъ, каква е тази работа?..

— Дъновисти, значи: **дъновисти**, сир. **дъново биждатъ, дълбоки хора**...

— Ааа, сигурно сж голѣми ичкиджии, шомъ обичатъ дъното на... на чашитъ... сега разбрахъ.

Скръбна — вѣсть

Бездомникъ.

Съ строшено отъ скръбъ сърдце и съ подути отъ сълзи очи, съобщаваме на всички приятели домоприетатели, че д-во Бездомникъ скоропостижно се залюля, захърка и издъхна.

Богъ да го прости!

Уви, то остави още по не мили и не драги много отъ своитъ членове бездомници.

Кой ще ви прибере сега, о драги братя безжщници, коя партия ще ви прикотка? — сега вие сте и безъ домъ, и безъ политическа стрѣха. Никой нѣма да ви събира вече въ широки салони, поне да ви обѣщава кжши на кюше съ градини и балкани, вие сте сега сираци безприютни.

Азъ мога само въ тжгата си да изрева: **Бездомникъ умре, да живѣятъ бездомникитъ! Ура...**

Безжщникъ Рангълъ.

Какъ камилата минала презъ иглени уши.

Отъ три месеци цѣлия градъ е пламналъ отъ болестъта морбили — ница по децата. Цѣли отделебѣха обезлюдени, а едва на 27 мартъ санитарната власть дава нареждане за предпазване отъ заболяване.

Спишъ ли, о г-жа санитарна власть, събуди се! Събуди се да видишъ, какъ камилата мина презъ иглентъ уши.

Или си се преструвала? Толкозъ по-зле!

Ахъ, нѣма ли една брусница, та да избруси немарливата и прѣстжпна санитарна власть?

Спекула въ валута, спекула съ износъ, спекула съ продукти, съ... съ... съ и съ здравето на децата на народа ли?

Могъществото на паритъ

Възползванъ отъ кризата въ демократическата партия, известния тукашенъ търг. г-нъ Кр. Петковъ, на 29 м. м. отива при наеодавцитъ на демократическия клубъ, на които се длъжало наемъ за известно време, и имъ казва „Моля плаща“. заплатилъ е наемтъ до 1 юний т. г. и на въпроса защо той плаща, отговорилъ „плащамъ, за да е мирно селото, плащамъ да свържа попа, плащамъ за да закрия гнѣздото на раздоритъ, плащамъ за да не спятъ въ клуба Андрей и Иванъ афишйоритъ, за да не играятъ карти Керчоолу и Кехайолу, за да не пиятъ горчиво кафе Джераха и Арабоолу, за да не води млади г-ци зографтъ, за да не прави сделки Джонито, за да не философствува Д а в е р т ъ, за да не се мждри Кефсиза, за да не се кара Арабчиктъ, за да не ораторствува Кошкиката, за да не критикува Шиковъ Радето, за да не секретарства Мицоолу, за да не прави кооперации Петровичъ, за да не буйства Бошкоолу, за да не продава кюмюръ Бошнактъ, за да не идва кефлия Станкоолу, за да не обещава

служби Велю Байолу, за да не води цигани Пизантоолу, за да не бжде чери-баши Кйостеоолу, за да не поземелничи Трошоолу, за да не се люти Бъчвароолу и най-последно за да не се вика „ура! Да живѣй Петъръ Стояновъ!“ и бай Кръстю рече и отсече, плати хилядаркитъ, отдъхна си, тури ключъ на клуба на демократитъ, и новъ надписъ положи: „Клубъ на демократическия сговоръ секция търговска“.

Macini.

ффф

— И така ти ме смѣташъ за съвършенъ глупакъ?

— О! съвършенство не сжществува на този свѣтъ!

ффф

— Докторе, какъ намирате жена ми?

— По добре... Съ изключение на езика ѝ, който не е никакъ добре.

— Това всички нейни приятелки признаватъ.

Тичайте брей! тичайте

ВЪ МЛЕКАРНИЦА „О В Ц А“.

Всѣка сутринъ още въ зори предъ млекар. „Овца“ пара се дига, нѣшо клокочи, ври и свѣтъ се тълпи: мжже, деца, баби и рошави стрини. сънливи слугини, спретнати рускини, капелати дами, всички тичатъ, нешо ги мамии...

— Какво ли, шо ли? Дали нѣкои нѣкого коли?

— О, не, не, **Стамо Чериня**, съ **Ради** благовѣрния мекши постни майсторятъ. млади стари да подкрепятъ.

Тичайте въ млекарница „О В Ц А“.